

บทความวิจัย (Research Article)

การใช้การเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 A USE OF COOPERATIVE LANGUAGE LEARNING TO ENHANCE ENGLISH READING ABILITY AND EMOTIONAL QUOTIENT AMONG GRADE 8 STUDENTS

Received: April 4, 2017

Revised: April 28, 2018

Accepted: June 4, 2018

สาวิกา สวนยศ^{1*} และนิธิตา อติภัทรนันท์²
Sawika Suanyot^{1*} and Nitida Adipattaranan²

^{1,2}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

^{1,2}Faculty of Education, Chiang Mai University, Chiang Mai 50200, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: It-z_me@msn.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือ และเพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือ โดยกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดห้วยแก้ว อำเภอแม่อน จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ22102) จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือ จำนวน 7 แผน แผนละ 3 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ ขั้นตอนการวิจัย ประกอบด้วย การวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น
2. นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือมีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: การเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความฉลาดทางอารมณ์

Abstract

The purposes of this research were 1) to compare students' English reading ability before and after learning through cooperative language learning, and 2) to compare students' emotional quotients before and after learning through cooperative language learning. The target group was 15 Matthayom Suksa 2 students studying English (E22102) at Wat Huay Kaew School, Mae On District, Chiang Mai. The experimental instruments were 7 lesson plans using cooperative language learning. Each lesson plan contained 3 periods and each period lasted 60 minutes. The data collection instruments were the English reading ability test and emotional quotient test. The research procedures comprised of testing students' English reading ability and the emotional quotients before and after through these 7 lesson plans. The data were analyzed for mean, standard deviation and percentage. The findings were as follows:

1. The students' English reading ability was higher after learning through cooperative language learning.
2. The students' emotional quotients were higher after learning through cooperative language learning.

Keywords: Cooperative Language Learning, English Reading Ability, Emotional Quotient

ความเป็นมาของปัญหา

ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น โดยทั่วไปมักจะบูรณาการการสอนทักษะทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การอ่านถือเป็นทักษะเบื้องต้นที่มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องใช้ในอ่านสิ่งพิมพ์ ป้ายประกาศ ฉลากสินค้า ตลอดจนหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษ และดังที่ Banluekhet (2011, p. 37) กล่าวว่า การอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิถีชีวิตของคนในปัจจุบัน ผู้ที่เข้าถึงการอ่านจะสามารถเข้าถึงและอยู่ในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข แม้ว่าเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน แต่การอ่านก็ยังคงมีความสำคัญเพราะไม่มีเทคโนโลยีใดที่ไร้การอ่าน จึงนับได้ว่า การอ่านมีความสำคัญและความจำเป็นในการดำเนินชีวิต ดังนั้นการพัฒนาทักษะการอ่านจึงเป็นการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้อีกวิธีหนึ่งในการสื่อสารด้วย

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการอ่านจะเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญ แต่ก็ยังพบว่า ผู้เรียนจำนวนมากประสบปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ มีสาเหตุมาจากผู้เรียนขาดพฤติกรรมการอ่านที่ดีในชั้นเรียน และขาดทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยนักเรียนมักจะอ่านไปเรื่อย ๆ จนจบอย่างไม่มีความมุ่งหมาย ทำให้ไม่สามารถจับใจความสำคัญหรือตีความหมายได้ และไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน รวมทั้งผู้เรียนขาดความสนใจในการอ่าน ไม่รักการอ่านและการค้นคว้า Watthana (2014, p. 3) นอกจากนี้ สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้ความสามารถในการอ่านของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ คือ วิธีการสอนของผู้สอนไม่เหมาะสมและไม่ได้เน้นให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านอย่างแท้จริง ทำให้การอ่านของผู้เรียนล้มเหลว ดังที่ Sanmut (as cited in Duangloy, 2015, p. 155) กล่าวว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนสอน

โดยเน้นการแปลเป็นภาษาไทย การจำคำศัพท์ และกฎไวยากรณ์ อีกทั้งไม่สอนให้ผู้เรียนทำความเข้าใจโดยใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่ช่วยส่งเสริมทักษะการคิดของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนไม่เข้าใจในการอ่าน และไม่สามารถสรุปองค์ความรู้จากการอ่านให้ออกมาเป็นคำพูดหรือตัวอักษรได้

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดห้วยแก้ว ที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ และมีความสามารถด้านการอ่านไม่เหมาะสมกับระดับชั้นที่เรียน ซึ่งสังเกตได้จากค่าคะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับเขตพื้นที่ (LAS) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2557 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 27.38 และค่าคะแนนเฉลี่ยในปีการศึกษา 2556 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 26.71 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่โรงเรียนกำหนดคือร้อยละ 30 โดยสาเหตุหลักคือนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ทำความเข้าใจของคำศัพท์จากบทอ่าน ทำให้ไม่สามารถทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ตอบคำถาม หรือจับใจความสำคัญได้ ตลอดจนไม่มีความรู้เกี่ยวกับการนำกลวิธีทางการอ่านมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม จึงทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์เนื้อหา หรือบทอ่านได้

นอกจากปัญหาการอ่านของนักเรียนดังที่กล่าวไปข้างต้นแล้วนั้น ผู้วิจัยยังพบว่า ปัญหาอีกประการหนึ่งที่มีผลมาจากวิธีการสอนของผู้สอนที่ไม่เหมาะสม คือ การที่ผู้สอนไม่ได้ส่งเสริมผู้เรียนให้มีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ในชั้นเรียน ส่งผลให้ผู้เรียนขาดความมีน้ำใจต่อผู้อื่น ขาดทักษะทางสังคม และสนใจเพียงแต่ความสำเร็จของตนเอง และเมื่อผู้เรียนได้รับมอบหมายให้ทำงานร่วมกันเป็นทีม มักเกิดปัญหาความขัดแย้งภายในกลุ่ม ส่งผลให้งานไม่สำเร็จลุ่ลวงตามเป้าหมาย ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้สอดคล้องกับ Thongdee (1999, pp. 50-51) ที่ได้กล่าวว่า คนไทยไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานกลุ่ม ขาดทักษะในการวางแผน การอภิปราย การคิดและการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล สภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายเฉพาะตน ก่อให้เกิดการแข่งขันกันเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นผลทำให้เด็กขาดความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม ขาดความร่วมมือเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความเสียสละ ความรักและความสามัคคีให้หมู่คณะ และคุณลักษณะในการทำงานร่วมกัน ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนและการดำเนินชีวิต

จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการสอนอ่านที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านและนำไปสู่การเพิ่มพูนความฉลาดทางอารมณ์ได้นั้น การเรียนภาษาแบบร่วมมือ (Cooperative Language Learning) เป็นกิจกรรมการเรียนภาษาที่เป็นส่วนหนึ่งของแนวทางการเรียนการสอนทั่วไปที่เรียกว่า การเรียนแบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ซึ่งเป็นการสอนที่ใช้กิจกรรมร่วมกับคู่และกลุ่ม (Richards & Rogers, 2001, p. 192) ผู้เรียนแต่ละคนจะได้เรียนรู้ตัวอย่างอิสระผ่านการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้เรียนภายในกลุ่ม ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเองและมีแรงจูงใจในการเพิ่มการเรียนรู้ของผู้อื่น (Olsen & Kagan, 1992, p. 8) เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ภายใต้การเรียนภาษาแบบร่วมมือ จะส่งผลให้ผู้เรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น ทั้งผู้เรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน อีกทั้งยังเป็นการลดบรรยากาศการเรียนแบบการแข่งขัน เน้นการทำงานเป็นทีมมากขึ้น ทำให้เกิดความสัมพันธ์ในทางบวกระหว่างผู้เรียน ส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียนให้สูงขึ้นอีกด้วย (Johnson et al., 1994, p. 2)

ในด้านวิธีการสอนโดยใช้การเรียนภาษาแบบร่วมมือนี้มีหลายวิธีด้วยกัน ผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าเพื่อหาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพที่สุดมาใช้ เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อความสามารถในการอ่านและความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียน

โดยพบว่า วิธีการสอนที่น่าสนใจ คือ เทคนิคการอ่านแบบต่อชิ้นส่วน (Jigsaw Reading Technique) เทคนิคเอส ที เอ ดี (Student Team Achievement Divisions หรือ STAD) เทคนิคที จี ที (Team Game Tournament หรือ TGT) และ เทคนิคซี ไอ อาร์ ซี (Cooperative Integrated Reading and Composition หรือ CIRC)

สำหรับเทคนิคการอ่านแบบต่อชิ้นส่วน มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ ผู้เรียนมีการฟังพากันในกลุ่ม ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ ผู้เรียนมีทักษะการทำงานแบบร่วมมือกัน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันโดยตรง และผู้เรียนมีการประเมินการทำงานและความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งเทคนิคการอ่านแบบต่อชิ้นส่วนเน้นให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อกลุ่ม โดยทำการแต่งตั้งให้ผู้เรียนแต่ละคนเป็นผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขา ผู้เรียนที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้เชี่ยวชาญ จะต้องอ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้และทำการศึกษารายละเอียดและอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อนั้นๆ หลังจากนั้นผู้เรียนจะกลับมายังกลุ่มของตนเพื่ออธิบายให้เพื่อนในกลุ่มเข้าใจเนื้อเรื่อง เพื่อให้สามารถตอบคำถามที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดได้ (Phuwipadawan, 2001, p. 21)

ส่วนเทคนิค เอส ที เอ ดี เป็นเทคนิคที่มุ่งเน้นทักษะการคิด การเรียนเป็นระเบียบที่สูงขึ้นเป็นทางเลือกหนึ่ง สำหรับการเรียนโดยกลุ่ม และเป็นวิธีการในการสร้างสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในการเรียนด้วยเทคนิคนี้ สิ่งที่ต้องคำนึงมี 3 ประการ คือ รางวัลของกลุ่ม ผลความรับผิดชอบรายบุคคลและโอกาสความสำเร็จที่เท่าเทียมกัน ในการเรียนด้วยวิธีนี้ จะมีการแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน เน้นให้มีการแบ่งงานกัน และช่วยเหลือกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย ในกลุ่มหนึ่งๆ ประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน เพื่อให้ในขณะที่เรียนสมาชิกในกลุ่มสามารถช่วยเหลือกันในการทำงานในเนื้อหานั้นๆ ได้ แต่ในการทดสอบหลังจากเรียนจบเนื้อหานั้นๆ จะทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ผู้เรียนไม่สามารถช่วยเหลือกันได้ คะแนนการสอบของสมาชิกกลุ่มแต่ละคนจะนำมาเฉลี่ยกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ถ้าหากกลุ่มใดมีคะแนนเฉลี่ยถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ก็จะได้รับรางวัล และเมื่อเรียนครบ 5-6 สัปดาห์แล้ว ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนกลุ่มได้ (Slavin, 1978, p. 44)

เทคนิคที จี ที เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกรูปแบบหนึ่งที่คล้ายกันกับเทคนิค STAD ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกัน กลุ่มละประมาณ 4 – 5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้แข่งขันกันในเกมการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ แล้วทำการทดสอบความรู้ โดยการใช้เกมการแข่งขัน คะแนนที่ได้จากการแข่งขันของสมาชิกแต่ละคนในลักษณะการแข่งขันตัวต่อตัวกับทีมอื่น นำเอามาบวกเป็นคะแนนรวมของทีม ผู้สอนจะต้องใช้เทคนิคการเสริมแรง เช่น ให้รางวัลหรือคำชมเชย เป็นต้น ดังนั้นสมาชิกกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม (DeVries et al., 1974)

เทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี เป็นวิธีการที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่าน เพื่อความเข้าใจโดยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความเข้าใจในการอ่านออกมาในรูปของการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน ตามความคิดเห็นของตนเอง หลังจากการเล่าเรื่อง โดยเทคนิคนี้มีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ ทีมการเรียนรู้ กิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การอ่านด้วยตนเอง การทดสอบ และการตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม โดยผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับสูง 2 คน และต่ำ 2 คน ผู้สอนจะจัดผู้เรียนในแต่ละกลุ่มเป็นคู่ระหว่างผู้ที่เรียนเก่งและผู้ที่เรียนอ่อน โดยเน้นให้ผู้เรียนช่วยกันทำกิจกรรมการอ่านที่ผู้สอนมอบหมาย และในช่วงสุดท้ายของการเรียน ผู้เรียนในกลุ่มทั้งหมดจะช่วยกันตรวจแก้ไขงานของกันและกันอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนี้

เรียนจบบทเรียนแต่ละบทแล้วจะมีการทดสอบเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้จากการทดสอบกับคะแนนที่ได้จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มเพื่อสร้างความตระหนักในความสำเร็จของการเรียน (Slavin, 1995, p. 105)

เทคนิคทั้ง 4 เทคนิคที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้สอดแทรกไว้ในแผนการจัดกิจกรรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษในแต่ละขั้นตอนอย่างเหมาะสม โดยแต่ละแผนจะใช้ขั้นตอนการสอนอ่านของ Williams (1994, pp. 37–40) ที่ได้ระบุไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) ในขั้นนี้ผู้สอนได้จัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงความรู้เดิมและความรู้ใหม่เข้าด้วยกันผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและแตกต่างกัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้มากขึ้น

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-Reading Activities) ขั้นนี้เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนทราบถึงจุดประสงค์ของการอ่านและช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่อ่านมากขึ้น โดยที่ผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมการอ่านร่วมกันช่วยเหลือกันในเรียนรู้ ผู้เรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสได้ช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อน

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities) กิจกรรมหลังการอ่านเป็นกิจกรรมที่ตรวจสอบความรู้และประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับโดยกิจกรรมต่างๆ ผ่านการอภิปรายสรุปร่วมกันภายในกลุ่มหรือภายในชั้นเรียน

การจัดกิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้การเรียนภาษาแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น มีความสามารถในการอ่านและความฉลาดทางอารมณ์สูงขึ้น เช่น งานวิจัยของ Phayuha (2014) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่าน การเขียน การสรุปความภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้เทคนิคการอ่านแบบต่อชิ้นส่วน ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนและทักษะทางสังคมของนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก หลังการเรียนโดยใช้การอ่านแบบต่อชิ้นส่วน ซึ่งสอดคล้องกับสอดคล้องกับงานวิจัยของ Khunphanuk and Khanto (2012) พบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม ช่วยพัฒนากิจกรรมทางสติปัญญา พัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ปลูกฝังให้นักเรียนมีความรับผิดชอบตระหนักในคุณค่าของตนเอง

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อว่าการเรียนภาษาแบบร่วมมือจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มสูงขึ้น และจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อใช้ประโยชน์ในการเรียน ศึกษาหาความรู้ รวมถึงการดำเนินชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านอารมณ์และจิตใจที่ดี สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาได้อย่างมีความสุข และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นในสังคมอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ
2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการอ้างอิงจากผลวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดห้วยแก้ว อำเภอแม่อน จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 35 คน ซึ่งจัดห้องเรียนแบบละความสามารถ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดห้วยแก้ว อำเภอแม่อน จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 15 คน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนภาษาแบบร่วมมือ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความฉลาดทางอารมณ์

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนการเรียนภาษาแบบร่วมมือ
2. ทำการวัดความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียนก่อนการเรียนภาษาแบบร่วมมือ
3. ดำเนินการทดลองตามแผนการเรียนรู้ด้วยการเรียนภาษาแบบร่วมมือ ทั้งหมด 7 แผนการเรียนรู้ แผนละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที รวมระยะเวลา ในการทดลอง 2 เดือน ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์
4. ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับก่อนการเรียน
5. ทำการวัดวัดความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ โดยใช้แบบวัดชุดเดียวกับก่อนการเรียน
6. นำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์เพื่อแปลผลต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมการเรียนภาษาแบบร่วมมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 7 แผน แผนละ 3 คาบ รวมเป็นทั้งหมด 21 คาบ โดยในแผนการจัดการเรียนรู้จะประกอบไปด้วย 4 เทคนิค คือ เทคนิคการอ่านแบบต่อชิ้นส่วน (Jigsaw Reading Technique) เทคนิคเอส ที เอ ดี (STAD) เทคนิคที จี ที (TGT) และเทคนิคซี ไอ อาร์ ซี (CIRC) ซึ่งแต่ละขั้นตอนขึ้นอยู่กับเทคนิคการเรียนภาษาแบบร่วมมือที่ใช้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ใช้ระดับความเข้าใจในการอ่านตามหลักการเรียนรู้ของ Bloom (Bloom's Taxonomy) คำถามจะมีทั้งหมด 4 ระดับ ได้แก่ ระดับความจำ ระดับความเข้าใจ ระดับการนำไปใช้ และระดับวิเคราะห์ โดยแบบทดสอบนี้ ได้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 0.68

2.2 แบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ เป็นแบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ที่ปรับมาจากแบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นแบบวัดตามมาตรฐานส่วนประเมนค่า 4 ระดับ ได้แก่ จริงมาก ค่อนข้างจริง จริงบางครั้งและไม่จริง จำนวน 30 ข้อ ข้อความในแบบสอบถามแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ 1) ด้านการเอาใจเขามาใส่ใจเรา 2) ด้านทักษะทางสังคม 3) ด้านการตระหนักรู้ตนเอง 4) ด้านการควบคุมตนเอง และ 5) ด้านการสร้างแรงจูงใจ โดยแบบวัดนี้ ได้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาละผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 0.76

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิจัยวิเคราะห์ผลโดยนำคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำไปเปรียบเทียบกับระดับคุณภาพของเกณฑ์ประเมินของสำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (Bureau of Academic Affairs and Educational Standards, 2014) ดังนี้

ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
80-100	ดีเยี่ยม
70-79	ดี
60-69	พอใช้
50-59	ผ่าน
0-49	ไม่ผ่าน

2. การวิจัยวิเคราะห์ผลโดยนำคะแนนจากแบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำไปเปรียบเทียบกับระดับคุณภาพของเกณฑ์ประเมินของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (Department of Mental Health, 2003, p. 45) ดังนี้

ตาราง 1 การแปลผลคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ (อายุ 12-17 ปี)

ด้าน	ต่ำกว่าปกติ	ช่วงคะแนนปกติ	สูงกว่าปกติ
1. ด้านการเอาใจเขามาใส่ใจเรา	น้อยกว่า 16	16-20	มากกว่า 20
2. ด้านทักษะทางสังคม	น้อยกว่า 14	14-20	มากกว่า 20
3. ด้านการตระหนักรู้ตนเอง	น้อยกว่า 16	16-22	มากกว่า 22
4. ด้านการควบคุมตนเอง	น้อยกว่า 14	14-18	มากกว่า 18
5. ด้านการสร้างแรงจูงใจ	น้อยกว่า 14	14-20	มากกว่า 20

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และระดับคุณภาพของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ (จำนวนนักเรียน 15 คน)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย (30)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ก่อนการเรียน	12.07	2.15	40.22	ไม่ผ่าน
หลังการเรียน	21.07	2.71	70.22	ดี

จากตาราง 2 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการเรียนภาษาแบบร่วมมือ เท่ากับ 12.07 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.15 คิดเป็นร้อยละ 40.22 ซึ่งมีระดับคุณภาพไม่ผ่าน และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการเรียน เท่ากับ 21.07 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.71 คิดเป็นร้อยละ 70.22 ซึ่งอยู่ในระดับดี

ตาราง 3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ (จำนวนนักเรียน 15 คน)

การทดสอบ	\bar{X}	SD	df	t	p-value
ก่อนการเรียน	12.07	2.15	28	10.06	.000*
หลังการเรียน	21.07	2.71			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียนภาษาแบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ทั้ง 5 ด้าน ก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ (แต่ละด้านมีคะแนนเต็ม 24 คะแนน)

ความฉลาดทางอารมณ์	ก่อนการเรียน			หลังการเรียน		
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความฉลาดทางอารมณ์	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความฉลาดทางอารมณ์
			ค่าเฉลี่ย			ระดับความฉลาดทางอารมณ์
1. การเอาใจเขามาใส่ใจเรา	15.87	1.62	ต่ำกว่าปกติ	19.87	0.98	ปกติ
2. ทักษะทางสังคม	17.86	1.55	ปกติ	19.93	0.97	ปกติ
3. การตระหนักรู้ตนเอง	15.06	1.33	ต่ำกว่าปกติ	18.06	1.09	ปกติ

ความฉลาดทางอารมณ์	ก่อนการเรียนรู้			หลังการเรียนรู้		
	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับความ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับความ
		เบี่ยงเบน	ฉลาดทาง		เบี่ยงเบน	ฉลาดทาง
มาตรฐาน	อารมณ์	มาตรฐาน	อารมณ์	มาตรฐาน	อารมณ์	
4. การควบคุมตนเอง	18.00	1.77	ปกติ	17.60	0.74	ปกติ
5. การสร้างแรงจูงใจ	17.87	1.95	ปกติ	19.13	0.83	ปกติ
เฉลี่ยคะแนนรวมทุกด้าน	16.93	1.66		18.91	0.92	

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนนักเรียนในแต่ละด้านแล้ว พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 16.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.66 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางอารมณ์หลังเรียนของนักเรียนที่มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 18.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.92

ตาราง 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ ก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือ (แต่ละด้านมีคะแนนเต็ม 24 คะแนน)

การทดสอบ	\bar{x}	SD	df	t	p-value
ก่อนการเรียนรู้	16.93	1.66	10	3.14	0.01
หลังการเรียนรู้	18.91	1.56			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ ของผู้เรียนหลังเรียนภาษาแบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือ

ประการแรก นักเรียนได้รับการสอนภาษาแบบร่วมมือทั้ง 4 เทคนิค ได้แก่ เทคนิคการอ่านแบบต่อขึ้นส่วน เทคนิค เอส ที เอ ดี เทคนิคที่ จี ที และเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี โดยมีการประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ทำให้กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการอ่านที่สร้างความเข้าใจอย่างเป็นขั้นตอน ชัดเจน และไม่ซับซ้อน ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อนตั้งแต่เริ่มกิจกรรมก่อนการอ่าน กิจกรรมระหว่างการอ่าน จนถึงกิจกรรมหลังการอ่าน โดยเริ่มต้นจากการที่ครุณานักเรียนเข้าสู่บทอ่านเพื่อกระตุ้นความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน หลังจากครูให้หัวข้อและให้ข้อมูลคร่าวๆ เกี่ยวกับเรื่องบทอ่านแล้ว ครูได้เปิดโอกาสให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับหัวข้อที่จะได้เรียนรู้ (Group Process) ซึ่งในขั้นตอนนี้จะช่วยให้นักเรียนดึงความรู้เดิมและได้รับความรู้ใหม่จากเพื่อนมาช่วยในการอ่านทำให้เกิดความสนใจในบทอ่าน พร้อมทั้งช่วยให้เข้าใจบทอ่านมากขึ้น นำไปสู่การต่อยอดทางความรู้ในขั้นตอนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็น

การส่งเสริมความเข้าใจในขั้นตอนพื้นฐานของการอ่าน และในส่วนของกระบวนการระหว่างการอ่าน ผู้เรียนจะถูกแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มๆ ละ 3-5 คน โดยสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการแบ่งบทบาทหน้าที่ในการทำงานหมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันไป ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับผิดชอบศึกษาเนื้อหาในบทอ่าน จากนั้นจะต้องนำเนื้อหาที่ตนเองได้ศึกษามาอภิปรายให้เพื่อนในกลุ่มฟังอย่างละเอียด ในขั้นนี้จะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบต่อรายบุคคล (Individual Accountability) รวมถึงรู้จักการพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก (Positive Interdependence) เนื่องจากผู้เรียนเข้าใจว่าการทำงานของตนเองมีผลต่อความสำเร็จของกลุ่ม ทุกคนต่างช่วยกันพยายามเพิ่มคะแนนของกลุ่มตนเอง ผู้เรียนที่เรียนอ่อน จะมีความกระตือรือร้นในการศึกษาบทอ่านมากขึ้น หากผู้เรียนที่เรียนอ่อนมีปัญหาในการศึกษาเนื้อหาในบทอ่าน ผู้เรียนเก่งกว่าจะช่วยเหลือให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนเข้าใจถึงเนื้อหาต่างๆ ได้ เพื่อจะได้นำสิ่งที่ได้ศึกษาไปถ่ายทอดให้เพื่อนในกลุ่มเข้าใจได้ ทำให้ผู้เรียนสามารถสะสมคะแนนของตนเอง รวมถึงทำคะแนนของกลุ่มสูงขึ้นด้วย ส่งผลให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) รวมถึงการพึ่งพากันเพื่อให้งานของกลุ่มประสบความสำเร็จ ทำให้ผู้เรียนทุกคนเกิดความมั่นใจในการเรียนรู้มากขึ้น สอดคล้องกับคำกล่าวของ Taotayong and Kuha (2011, p. 78) ที่ว่า หากผู้เรียนทุกคนรับผิดชอบต่อการทำงาน เพื่อให้งานของกลุ่มดำเนินไปถึงเป้าหมาย มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองมากที่สุด และมีส่วนร่วมในแต่ละกิจกรรมอย่างทั่วถึง จะทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจและความเชื่อมั่นในตนเอง ถ้าคิดกล้าทำมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Krumram et al., 2016, p. 209) การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD สมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถในการเรียนรู้อันดับสูง และปานกลางจะร่วมกันแบ่งปันความรู้ให้กับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มอ่อนอย่างชัดเจน และนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้อันดับอ่อนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้จากเพื่อน และรู้สึกวาดตนเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนกลุ่มให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ไม่ต่างจากสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มสรุปได้จากความเข้าใจในเนื้อหาของบทอ่านมาก และการทำให้กลุ่มบรรลุเป้าหมายได้ ดังที่ Phayuha (2014, p. 144) กล่าวว่า ผู้เรียนจะเกิดการพึ่งพากันเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์จากความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มในแต่ละครั้งส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของกลุ่มว่าเข้าใจเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด และในกระบวนการอภิปราย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกลุ่ม นักเรียนจะเกิดการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม (Face to Face Promotive Interdependence) ซึ่งการมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างสมาชิกในกลุ่มในวัยเดียวกันทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

ประการที่สอง การเรียนภาษาแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ที่นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันอย่างเป็นกันเอง Slavin (1995) ได้กำหนดไว้ โดยนักเรียนแต่ละคนได้ร่วมกันศึกษาและช่วยเหลือกันเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนความคิดเห็น นักเรียนที่เก่งกว่าได้ช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มปานกลาง และอ่อน โดยเฉพาะในขั้นตอนของการทำความเข้าใจกับเนื้อหาที่ได้อ่าน โดยใช้การเรียนภาษาแบบร่วมมือในการจัดกิจกรรมการอ่าน นับเป็นการเรียนรู้แบบกลุ่มที่ผ่อนคลาย ไม่เกิดความเครียดระหว่างการทำกิจกรรมมากจนเกินไป บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเป็นกันเอง ทั้งครูและเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ไม่ทำให้เกิดความวิตกกังวลทำให้สมาชิกภายในกลุ่มทุกคนทำกิจกรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่เกิดความเบื่อหน่าย และคนที่เรียนอ่อนก็จะไม่รู้สึกท้อ เนื่องจากสามารถขอความช่วยเหลือจากเพื่อนที่เก่งกว่าได้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดที่ ซึ่งเป็นไปตามที่

Phuwipadawan (2001, p. 1) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนภาษาแบบร่วมมือเป็นกิจกรรมรูปแบบกลุ่มที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกลึกซึ้งผ่อนคลาย ไม่น่าเบื่อ และทำให้เกิดผลดีมากกว่าการเรียนผู้เดียว นักเรียนและครูได้สร้างปฏิสัมพันธ์กัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนไม่เกิดความกดดันจากการเรียนการสอน นักเรียนที่เรียนอ่อนไม่รู้สึกท้อเนื่องจากเพื่อนในกลุ่มให้ความช่วยเหลือและช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นขณะทำการอ่าน ส่งผลให้นักเรียนเกิดการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนภาษาแบบร่วมมือ

ปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนสูงขึ้น คือ การเรียนภาษาแบบร่วมมือ ซึ่งประกอบไปด้วย เทคนิคการอ่านแบบต่อชิ้นส่วน เทคนิค เอส ที เอ ดี เทคนิคที จี ที และเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี เนื่องจาก การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเหล่านี้ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้และแสดงศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ เริ่มจากการที่นักเรียนได้นำความรู้เดิมหรือประสบการณ์ที่มีอยู่มาใช้ในการพูดคุย ทำให้นักเรียนเกิดความตระหนักรู้ว่าตนเองมีความรู้ มีความถนัดหรือไม่ถนัดในเรื่องใดบ้าง อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนถ่ายทอดองค์ความรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ได้สร้างองค์ความรู้ใหม่จากบทความที่ได้ศึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันเมื่อนักเรียนได้ถ่ายทอดหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้นักเรียนตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเอง รวมถึงคุณค่าและศักยภาพของตนเองที่เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเพิ่มความมั่นใจในตนเอง และสามารถชื่นชมความสำเร็จของตนและกลุ่มได้พร้อมๆ กัน รวมถึงสามารถแก้ปัญหาเมื่อมีข้อขัดแย้งเกิดขึ้นภายในกลุ่ม รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองให้แสดงออกมาในทางที่เหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนรู้จักปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น มีความเป็นประชาธิปไตย และเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคม ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีองค์ประกอบ 5 ประการของการเรียนแบบร่วมมือของ Johnson and Johnson (1994, pp. 31-37) ได้แก่ มีการพึ่งพาอาศัยกันทางบวก (Positive Interdependence) การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to Face Promotive Interaction) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) และกระบวนการกลุ่ม (Group Process) สอดคล้องกับทฤษฎีของ Khammani (2005, p. 120) ได้มีความเห็นที่สอดคล้องเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ว่าเป็นการเรียนรู้การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นแนวทางที่ดีในการพัฒนาทักษะทางสังคมรวมถึงการมีพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดี กล่าวแสดงความคิดเห็นของตนเอง ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งกับสมาชิกในกลุ่มก็สามารถหาแนวทางการแก้ไขได้อย่างเหมาะสม ได้เรียนรู้การปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมและควบคุมตนเอง ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง อีกทั้งเห็นความสำคัญและคุณค่าในตนเองที่เป็นส่วนหนึ่งที่จะสามารถพาให้กลุ่มประสบความสำเร็จได้ ทำให้นักเรียนเกิดแรงบันดาลใจในการเรียน มีความมุ่งมั่น มั่นใจในตนเองมากขึ้นภายใต้แบบการเรียนภาษาแบบร่วมมือ จึงช่วยส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนให้เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ในแผนการสอนแต่ละครั้งควรเพิ่มเวลามากขึ้น โดยเฉพาะแผนการสอนที่มีเนื้อหาค่อนข้างยาก เนื่องจากการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาการอ่านควรมีเวลาให้นักเรียนได้ศึกษาและร่วมกันแสดงความคิดเห็นให้ได้มากที่สุด เวลา 3 คาบจึงน้อยเกินไป รวมถึงส่งผลให้นักเรียนที่เรียนอ่อนและเรียนช้าเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้ศึกษาน้อยกว่าเพื่อนคนอื่นที่เรียนเร็วกว่า

1.2 การก่อนเรียน ครูควรชี้แจงบทบาทของครูและนักเรียนในการเรียนภาษาแบบร่วมมือ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจบทบาทของตนเองเพื่อให้ปฏิบัติตนได้ระหว่างการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

1.3 ครูไม่ควรคาดหวังในคำตอบของนักเรียนมากเกินไป ในหลายๆ คำถาม นักเรียนอาจตอบไม่ตรงกับคำตอบที่ถูกต้องหรือแสดงความคิดเห็นไม่ตรงตามเนื้อหาเท่าที่ควร หากนักเรียนตอบไม่ถูกต้อง ครูควรมีเวลาให้นักเรียนทำความเข้าใจกับบทความเพิ่มมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการเลือกใช้เนื้อหาที่สามารถบูรณาการกับกลุ่มสาระวิชาอื่นให้หลากหลายมากขึ้น เช่น สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และศิลปะศึกษา

2.2 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น หลังการใช้การเรียนภาษาแบบร่วมมือ เช่น ความรู้คำศัพท์ ทักษะการเขียน

2.3 ควรศึกษาหากิจกรรมที่ส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ให้มีรูปแบบที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

2.4 ควรมีการปรับใช้แผนการสอนและเนื้อหาให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นอื่นๆ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนภาษาแบบร่วมมือที่ผู้เรียนแต่ละระดับสนใจ

References

- Banluekhet, S. (2011). The development of promoting reading habits using 5-step supervision. *Journal of Education*, 14(1), 37-38. [in Thai]
- Bureau of Academic Affairs and Educational Standards. (2014). *Educational measurement, assessment and evaluation* (4th ed.). Bangkok: The Agriculture Cooperative Federation of Thailand. [in Thai]
- Department of Mental Health. (2003). *Emotional quotient*. Retrieved May 12, 2003, from <https://www.dmh.go.th/ebook/dl.asp?id=10> [in Thai]
- DeVries, D. L., Edwards, J. J., & Wells, E. H. (1974). *Teams – games – tournament in the social studies classroom: Effects on academic achievement, student attitudes, cognitive beliefs, and classroom climate, report No. 173*. Baltimore: Center for Social Organization, The Johns Hopkins University.
- Duangloy, M. (2015). Factors affecting English reading problems of students in Rajamangala University of Technology Krungthep. *Journal of Technical Education Rajamangala University of Technology Thanyaburi*, 3(1), 153-167. [in Thai]
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1994). *R.T. learning together and alone: Cooperative, competitive, and individualistic learning* (4th ed.). USA: Allyn and Bacon.
- Johnson, D., Johnson, R., & Holubec, E. (1994). *Cooperative learning in the classroom*. Alexandria, Va.: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Khammani, T. (2005). *Teaching theory: Knowledge for effective learning process*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House. [in Thai]
- Khunphanuk, P., & Khanto S. (2012). The development of English reading and writing activities for Prathom Suksa 6 students using cooperative learning model: STAD Technique. *Journal of Education Khon Kean University*, 6(1), 79-86. [in Thai]
- Krumram, S., Srisanyong, S., & Singlop, S. (2016). A study effect of CIPPA concept together with STAD technique to develop biological learning achievement on genetic and science process skills for Mathayomsuksa IV students. *Journal of Education Naresuan University*, 18(2), 202-211. [in Thai]
- Olsen, R., & Kagan, S. (1992). About cooperative learning. In C. Kessler (ed.), *Cooperative Language Learning: A Teacher's Resource Book*. New York: Prentice Hall.
- Phayuha, P. (2014). Use of jigsaw reading to promote English reading, summary writing abilities and social skills among Mathayom Suksa 4 students. *Phikanatesan Journal*, 10(1), 137-148. [in Thai]

- Phuwipadawan, S. (2001). *Leamer centeredness and authentic assessment* (3rd ed.) Chiang Mai: The Knowledge Center. [in Thai]
- Richards, J., & Rodgers, T. (2001). Cooperative language learning. *In Approaches and Methods in Language Teaching* (pp. 192-203). Cambridge: Cambridge University Press.
doi:10.1017/CBO9780511667305.020
- Slavin, R. E. (1978). STAD. *Journal of Research and Development in Educational*, 60(7), 42-48.
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning theory, research and practice* (2nd ed.). Massachusetts: Macmillan Publishing Company.
- Taotayong, A., & Kuha, A. (2011). Effects of cooperative learning by using CIRC program on writing and reading ability on English language achievement of bilingual students. *Princess of Naradhiwas University Journal*, 3(2), 65-80. [in Thai]
- Thongdee, S. (1999). Introduction to human behavior. *Journal of Man and Society*, 1(5), 41-91. [in Thai]
- Wattana, W. (2014). *Learning management by using SQ3R reading technique to develop reading comprehension and study English reading behavior of Prathom suksa 6 students of Wattaponnoi School in Changwat Chanthaburi* (Master thesis). Chonburi: Burapha University. [in Thai]
- Williams, E. (1994). *Reading in the Language Classroom* (8th ed.). London: MacMillan.